

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

στην πρόταση νόμου «Για μη εξυπηρετούμενα δάνεια και για βασικές αρχές δανειακών συμβάσεων»

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Ένα από τα κυρίαρχα ζητήματα, που αντιμετωπίζει η ελληνική κοινωνία και οικονομία είναι αυτό του ιδιωτικού χρέους – και κυρίως του μέρους αυτού, που δεν εξυπηρετείται κανονικά από τους δανειολήπτες, είτε είναι φυσικά, είτε είναι νομικά πρόσωπα - που πολλές φορές συνηθίσαμε να αποκαλούμε «κόκκινα δάνεια».

Με διάφορα νομοθετήματα ο έλληνας νομοθέτης προσπάθησε κατά καιρούς - και αποσπασματικώς και για το λόγο αυτό ανεπιτυχώς - να ρυθμίσει τα άνω ζητήματα. Σε αυτά τα νομοθετήματα πολλές φορές αντιμετωπίσε αντιφατικά τους ίδιους και τους αυτούς όρους, όπως αυτός του «καταναλωτή» (όπως συνέβη με την ΚΥΑ Φ1 – 983/1991 και την ΚΥΑ Ζ1-629/2005, δια των οποίων ενσωματώθηκαν σχετικές κοινοτικές οδηγίες στο ελληνικό δίκαιο και από την άλλη πλευρά με το ν. 251/1994 και το ν. 3587/2007).

Ωστόσο ο εν γένει πιστούχος – δανειολήπτης είναι κατά τεκμήριο και κατά κοινή ομολογία το ασθενέστερο μέρος των δανειακών συμβάσεων, συνήθως ΧΩΡΙΣ οικονομικό και νομικό επιτελείο, όπως διαθέτουν οι Τράπεζες και συναλλακτικώς άπειρος συγκριτικώς με αυτές και έτσι συνήθως προσχωρεί στις δανειακές συμβάσεις, ΧΩΡΙΣ ιδιαίτερη διαπραγμάτευση των όρων αυτών, που έχουν προδιατυπωθεί με τον ίδιο περίπου τρόπο από όλες τις Τράπεζες και για ακαθόριστο αριθμό προσώπων, εκμεταλλευόμενες κατά κύριο λόγο την ανάγκη για ρευστότητα είτε των ελληνικών οικογενειών, είτε των ελληνικών επιχειρήσεων, που η ανάγκη αυτή, μεγενθυνόταν όσο ολοκληρωνόταν η ευρωπαϊκή οικονομική ενοποίηση και τα ευρωπαϊκά προϊόντα πωλούνταν στην ελληνική αγορά άνευ τελών εισδοχής τους σε αυτήν και ούτω οι ελληνικές επιχειρήσεις αναγκάστηκαν να επεκταθούν, για να αντέξουν, αναζητώντας ασφαλώς μεγαλύτερα κεφάλαια και ως εκ τούτου δανεισμό, ενώ από την άλλη πλευρά η ελληνική οικογένεια δεχόταν κατακλυσμό νέων προϊόντων και αντίστοιχη προσφορά καταναλωτικής – στεγαστικής και άλλης μορφής πίστης από τις Τράπεζες.

Εκτός των μισθωτών και των συνταξιούχων, που έχουν πληρώσει βαρύ τίμημα κατά την οικονομική κρίση, μία άλλη ομάδα της κοινωνίας μας, που έχει πληγεί, είναι αυτή των εμπόρων, των παραγωγών και των ελλήνων επιχειρηματιών, που οφείλουμε επίσης να στηρίξουμε μαζί με τους υπόλοιπους δανειολήπτες (μισθωτούς και συνταξιούχους), ώστε η ελληνική οικονομία να αναθερμανθεί, καθώς σύμφωνα με τα Διδάγματα της Κοινής Πείρας και της Λογικής, η ομάδα αυτή της κοινωνίας μας αποτελεί το σημαντικότερο ίσως πυλώνα της οικονομικής ζωής του τόπου, που έχει περιέλθει σε απόλυτο τέλμα.

Χρειαζόμαστε νέα παραγωγική και νέα εμπορική δραστηριότητα, ώστε να υπάρξουν νέες θέσεις εργασίας και να εισρεύσει συνάλλαγμα στην ελληνική οικονομία, αυξάνοντας το ΑΕΠ με ρεαλιστικό, υγιές και σταθερό τρόπο.

Από την άλλη πλευρά πολλές φορές τα ελληνικά Δικαι-

στήρια έχουν κληθεί να καλύψουν με την εφαρμογή των Συνταγματικών Επιταγών της Αναλογικότητας και της Απαγόρευσης Καταχρηστικής άσκησης των δικαιωμάτων του άρθρου 25 τα νομοθετικά κενά προστασίας των, εν σχέσει με τις Τράπεζες, ασθενέστερων και ευρισκομένων σε διαπραγματευτική και οικονομική μειονεξία δανειοληπτών.

Έτσι συχνά έχει κριθεί, μεταξύ άλλων, από την ελληνική δικαιοσύνη, σύμφωνα και με την Οδηγία 93/1 του Συμβουλίου της ΕΟΚ, ότι (Ολομέλεια ΑΠ 15/2007, ΑΠ 7/2011, ΑΠ 1001/2010, ΑΠ 2123/2009, ΑΠ 8/1998 και ΑΠ 9/1999 κ.α.):

Ο φόρος τραπεζικών εργασιών καταχρηστικώς μετακυλύεται στους δανειολήπτες, ενώ αφορά στις τράπεζες.

Ο χρόνος εκτοκισμού ετησίως θα πρέπει να είναι 365 ημέρες ΚΑΙ ΟΧΙ λιγότερες.

Το επιτόκιο δανεισμού θα πρέπει να καθορίζεται διαυγώς κατά την υπογραφή της σύμβασης ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΠΛΩΣ να προσδιορίζεται το περιθώριο κέρδους της τράπεζας, παραπλανώντας το δανειολήπτη ότι αυτό είναι και το επιτόκιο δανεισμού του, ενώ θα πρέπει να γίνεται πραγματική ενημέρωση του δανειολήπτη για τα νέα, ενδεχομένως τρέχοντα επιτόκια ΚΑΙ ΟΧΙ αυτός να παραπέμπεται να αγοράζει καθημερινά, ΕΑΝ ΠΟΤΕ θα ήταν τούτο δυνατό, ΟΛΟ τον ημερήσιο πολιτικό και τον οικονομικό τύπο, ώστε δια της εύνοιας της τύχης να επιτύχει την ημέρα εκείνη, που η τράπεζα θα επιλέξει να κάνει την ανακοίνωση αύξησης των επιτοκίων.

Στην περίπτωση αύξησης των επιτοκίων σε υψηλό βαθμό, τέτοιο, που ο δανειολήπτης να μην μπορεί να ανταπεξέλθει στην πληρωμή των τόκων, τότε θα πρέπει να δίδεται η δυνατότητα επαναδιαπραγμάτευσης των όρων του δανείου ΚΑΙ ΟΧΙ να υποχρεώνεται ο δανειολήπτης να ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ στους νέους ουσιαστικά όρου δανείου, ΧΩΡΙΣ ΝΕΑ διαπραγμάτευση, που ουσιαστικά ΠΟΤΕ ΔΕΝ είχε γίνει.

Περαιτέρω πρέπει να τονισθεί, σε συνέχεια των ανωτέρω, πως η ποινή προεξόφλησης των δανείων, που συνήθως ανέρχεται σε 2,5%, είναι απολύτως καταχρηστική, καθώς παραβιάζει την Αρχή της Αναλογικότητας.

Εξ άλλου στα πλαίσια της μεγίστης οικονομικής δυσπραγίας και καταστάσεως εξαιρετικής ανάγκης με ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ, που έχει επισυμβεί και εξακολουθεί να συμβαίνει στην ελληνική οικονομία και κοινωνία - και με δεδομένη την ως άνω απρόοπτη, έκτακτη και αιφνιδιαστική μεταβολή επί τα χείρω των οικονομικών δεδομένων για τους πολίτες και σε μικρότερο βαθμό για τις τράπεζες, η οποία αιφνίδια μεταστροφή ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΘΗΚΕ ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΣ υπό του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, υπό της Ελληνικής Κυβερνήσεως και υπό του νομοθέτου με την υπ' αρ. 1/ 4 Ιανουαρίου 2011 Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου του Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας, μετά από Πρόταση Ολόκληρου του Υπουργικού Συμβουλίου της Ελληνικής Κυβερνήσεως, δημοσιευθείσας στο Α' 1/ 4 Ιανουαρίου 2011 - οφείλουμε να συγκεράσουμε τα αντίθετα συμφέροντα και δώσουμε βιώσιμη λύση στο ζοφερό αυτό πρόβλημα.

Είναι γεγονός (αν και σε μικρότερο βαθμό), πως ακόμη και το ίδιο το τραπεζικό σύστημα ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΤΗΚΕ, από την απρόοπτη μεταβολή των δικών του οικονομικών συνθηκών και προκειμένου να επιβιώσει ζήτησε σημαντικό-

τατη σε μέγεθος οικονομική ενίσχυση από το Ελληνικό Δημόσιο και εν τέλει από τους έλληνες φορολογουμένους πολίτες, που έφθασε σε ύψος σχεδόν την όλη αξία ολόκληρου του μετοχικού κεφαλαίου τους, ήτοι 233 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ευρώ, που παρασχέθηκε προς το τραπεζικό σύστημα δια των εξής νομοθετημάτων: αρ. 2 του ν. 3723/2008 (23 δις) και συμπληρωματικώς με το άρθρο 4 παρ. 8 του ν. 3845/2010 (15 δις), ν. 3864/2010 (10 δις), ν. 3872/2010 (25 δις), ν. 3965/2011 (30 δις), Πράξη νομοθετικού Περιεχομένου ΦΕΚ 203/14.9.2011 (30 δις), ν. 4031/2011 (30 δις), Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου (με κλειστή τη Βουλή) ΦΕΚ 94/19.4.2012 (40 δις), άρθρο 21 του ν. 4056/2012, που αυξάνει τις παροχές του ελληνικού δημοσίου κατά ακόμη 30 δις (αυξάνοντας κατά 50% τις παροχές του ν. 4031/2011).

ΑΝΤΙΘΕΤΩΣ ΟΜΩΣ οι πολίτες, είτε είναι ιδιώτες, είτε έμποροι, είτε φυσικά, είτε νομικά πρόσωπα ΟΥΔΕΜΙΑ βοήθεια έλαβαν από το Κράτος και με αυτήν την έννοια δικαιούνται να υποστηρίζουν, ότι είναι ΦΑΝΕΡΑ ΑΔΙΚΗΜΟΙ.

Υπό αυτές τις συνθήκες και ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΑΙΣΙΩΝ ΤΩΝ ΑΝΩ ΑΠΡΟΟΠΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΜΕΤΑΒΟΛΩΝ η εξακολούθηση από πλευράς των Τραπεζών απαιτήσεως από τους δανειολήπτες να συνεχίσουν να αποπληρώνουν τα ληφθέντα υπ' αυτών δάνεια με τους όρους, που είχαν διαμορφωθεί ΠΡΟ ΚΡΙΣΗΣ, παρά το γεγονός της ΕΛΑΤΤΩΣΕΩΣ των διαθεσίμων μηνιαίων – ετήσιων εισοδημάτων τους, θα ήταν ΥΠΕΡΜΕΤΡΑ ΕΠΑΧΘΗΣ και θα αποτελούσε ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ της Αρχής της Αναλογίας, των Αρχών της Καλής Πίστεως, της Εντιμότητας και των Χρηστών Ηθών, αλλά θα οδηγούσε τους δανειολήπτες στην απόγνωση και στη δυστυχία με συνθήκες ΕΞΘΛΙΩΣΕΩΣ ΤΟΥΣ, ενώ θα παραβίαζε και αυτήν ακόμη τη Θεμελιώδη Αρχή περί ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ σύμφωνα με το άρθρο 2 του Συντάγματος μας!

Από την άλλη πλευρά και οι Τράπεζες, αποτελώντας σαφώς έναν από τους κύριους πυλώνες κάθε οικονομίας, πρέπει να τυχουν μέριμνας, ώστε να μην καταρρεύσουν, αλλά όμως πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν, ότι ΗΔΗ ΕΧΟΥΝ ΕΝΙΣΧΥΘΕΙ, με το ύψος της οικονομικής βοήθειας, που έλαβαν, να ΜΗΝ έχει εισρεύσει στην ελληνική οικονομία, ενώ παραλλήλως οι Τράπεζες εξακολουθούν να ισχυρίζονται, πως δεν έχουν καλύψει τα ελλείμματα από τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια.

Τούτο δημιουργεί μείζον ζήτημα, καθώς είτε η οικονομική βοήθεια των τραπεζών έπρεπε να κατευθυνθεί από αυτές, ώστε να καλυφθούν τα ελλείμματά τους, είτε έπρεπε να κατευθυνθεί στην Αγορά, ώστε να αποκτηθεί ρευστότητα, ήτοι δανεισμός και μάλιστα χαμηλότοκος των επιχειρήσεων, εμπόρων, παραγωγών, ιδιωτών, ώστε να υπάρξει κύκλος υγιούς και μακρόπνοης ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗΣ ανάπτυξης υπό προϋποθέσεις.

ΩΣΤΟΣΟ ΤΙΠΟΤΕ από αυτά ΔΕΝ συνέβη, ως φάνηκε έως σήμερα και ούτω δύσκολα μπορεί να γίνει αποδεκτό το επιχείρημα της περαιτέρω ενίσχυσης των τραπεζών, που με αυτήν την έννοια βρίσκονται στο στάδιο, όπου πρέπει να υλοποιήσουν τις δεσμεύσεις τους αφενός για κάλυψη των ελλειμμάτων τους από τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια και αφετέρου για χορήγηση ρευστότητας στην Αγορά με χαμηλότοκο δανεισμό.

Περαιτέρω, σύμφωνα με τις Συνταγματικώς κατοχυ-

ρωμένες Αρχές της Ισότητας (άρθρο 4 παρ.1), της ΜΗ καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος (άρθρο 25 παρ. 3), που διαπερνούν αμφότερες και την Αρχή οικονομικής ελευθερίας του άρθρου 5 του Συντάγματος μας και αποτελούν ΣΑΦΕΣΤΑΤΟ ΦΡΑΓΜΟ στην άσκηση του δικαιώματος οικονομικής ελευθερίας, απαγορεύονται, στα πλαίσια των δανειακών συμβάσεων, ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΑ και ΑΝΙΣΟΒΑΡΗ ανταλλάγματα των δανειοληπτών προς τις Τράπεζες, οι οποίες πολλές φορές την ίδια στιγμή, που πληρώνουν επιτόκια καταθέσεων στους ιδιώτες από 1 – 3%, ώστε τα ιδιωτικά αυτά χρήματα να τα δανείσουν περαιτέρω, ΧΩΡΙΣ να χρεώνονται ανατοκισμούς, ΟΥΤΕ να υπάρχει τέτοια δυνατότητα συχνότατου εκτοκισμού εκ μέρους των ιδιωτών, παρά μόνο ανά έτος, την ίδια αυτή στιγμή, που πληρώνουν, πλέον 0,05% και παλαιότερα 1% επιτόκιο στην ΕΚΤ (βασικό επιτόκιο αναχρηματοδότησης σήμερα), για να δανεισθούν χρήματα, προκειμένου επίσης να τα δανείσουν περαιτέρω, ΧΩΡΙΣ να χρεώνονται ανατοκισμούς, την ίδια πάλι στιγμή υποχρεώνουν με συμβάσεις ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΩΣ και ΧΩΡΙΣ ιδιαίτερη διαπραγμάτευση των σχετικών όρων των συμβάσεων (ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΟΣ ΓΕΝΙΚΟΣ ΟΡΟΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ - ΓΟΣ) τους εν γένει δανειολήπτες να «δέχονται» ΑΝΑΤΟΚΙΣΜΟ ΑΝΑ ΕΞΑΜΗΝΟ τουλάχιστον του δανεισμένου από αυτές ποσού, ΥΠΕΡΔΙΟΓΚΩΝΟΝΤΑΣ την ΥΠΟΤΙΘΕΜΕΝΗ οφειλή των δανειοληπτών σε ΔΥΣΘΕΩΡΗΤΑ και ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΑ ύψη, που βρίσκονται σε ΦΑΝΕΡΗ ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΙΑ με την προσφερθείσα από αυτές παροχή, δηλαδή το δάνειο, επιφυλάσσοντας (οι Τράπεζες) για τους εαυτούς τους ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΑ και ΚΑΤΑΠΛΕΟΝΕΚΤΙΚΑ - ΛΕΟΝΤΕΙΑ ΚΕΡΔΗ !

Η επίλυση των πιο πάνω προβλημάτων πρέπει να αποτελέσει άμεση προτεραιότητα για την πολιτεία, που θα πρέπει να προκρίνει τη συμβατική και γρήγορη διευθέτησή τους, ώστε να ελαττωθούν τα προβλήματα καθημερινής επιβίωσης, που αντιμετωπίζουν οι πολίτες και οι έμποροι και από την άλλη πλευρά οι τράπεζες να γνωρίζουν με ασφάλεια τα προσδοκώμενα έσοδά τους και μην χρειασθεί να λάβουν επίπονες οικονομικά προβλέψεις, που θα διακυβεύσουν την υπόστασή τους.

Κατά τη διάρκεια των εξώδικων διαδικασιών διευθετήσεως των χρεών η έως τώρα εμπειρία καταχρήσεων εκ μέρους των οικονομικά δυνατών μερών έχει διδάξει, πως είναι αναγκαία η παράσταση δικηγόρου, που θα εκπροσωπεί το αδύναμο οικονομικά μέρος, δηλαδή το δανειολήπτη.

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΑΝΕΙΟΛΗΠΤΕΣ Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΥΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΣΕ ΠΟΣΟΣΤΟ 1/3 Η' 2/3 ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ:

Ο Νομοθέτης με το άρθρο 2 του ν. 3714/2008, Α' 231/7.9.2008 τροποποίησε το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 995 του Κ.Πολ.Δ ως εξής: «Ως τιμή πρώτης προσφοράς για τον πλειστηριασμό ακινήτων ορίζεται η αξία που προκύπτει από τον προσδιορισμό της αξίας του με αντικειμενικά κριτήρια, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 41 και 41α του ν. 1249/1982 (Α' 43), όπως εκάστοτε ισχύουν και των κατ' εξουσιοδότηση αυτών εκδιδόμενων κανονιστικών αποφάσεων.»

Η ratio του άνω νομοθετήματος του 2008 ήταν ΝΑ Α-

ΠΟΦΕΥΧΘΕΙ ο ανεξέλεγκτα απαξιωτικός για την ακίνητη περιουσία τρόπος εκπλειστηριασμού των ακινήτων των οφειλετών.

Η ακίνητη περιουσία στην Ελλάδα δεν αποτελεί μόνο ένα ιδιωτικό περιουσιακό στοιχείο, ΑΛΛΑ ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ !

Τέλος οι τράπεζες έχουν επί αυτών ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ των αντικειμενικών αξιών βασίσει τις υποθηκικές αξίες και τις εξασφαλίσεις τους.

Οποιαδήποτε προσπάθεια ελαττώσεως της τιμής πρώτης προσφοράς για τους πλειστηριασμούς ακινήτων θα αποτελεί:

Α) ΞΕΚΑΘΑΡΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ από πλευράς του ελληνικού κράτους, ότι η αξία του Εθνικού Κεφαλαίου μας, που ονομάζεται εν γένει ακίνητη περιουσία, έχει ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΤΕΙ και κατ' επέκταση έχει ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΘΕΙ και το ίδιο το προϊόν Ελλάδα ως τουριστικό, ή οικιστικό προϊόν!

Β) ΔΙΑΛΥΣΗ με όρους ΞΕΠΟΥΛΗΜΑΤΟΣ της ιδιωτικής ακινήτου περιουσίας, που με κόπο και θυσίες δημιούργησαν οι έλληνες πολίτες τις περασμένες δεκαετίες.

Γ) Δημιουργία ΤΕΡΑΣΤΙΟΥ ΚΟΙΚΩΝΙΚΟΥ προβλήματος στέγασης των ελλήνων πολιτών ΚΑΙ ΕΞΑΘΛΙΩΣΕΩΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 2 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΜΑΣ.

Δ) ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ, που, ενώ αρχικώς θα εισπράξουν θεωρητικά κάποια χρήματα εν συνεχεία θα πρέπει ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΝΑ ΕΓΓΡΑΨΟΥΝ ΖΗΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΥΠΟΛΕΙΠΟΜΕΝΟ ποσό δανείου, που θα είναι αρκούτσως μεγάλο, αφού το τίμημα πρώτης προσφοράς και εν τέλει αγοράς του υποθηκευμένου, ή εκπλειστηριαζόμενου ακινήτου θα είναι ΕΞΟΧΩΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΟ. Τούτο όμως σημαίνει την αναπόφευκτη λήψη τραπεζικών προβλέψεων για την κάλυψη των εν λόγω δημιουργούμενων με τον τρόπο αυτό ελλειμμάτων, τα οποία θα ΑΔΥΝΑΤΟΥΝ να καλύψουν (εκτός και εμφανίσουν τελικώς την οικονομική βοήθεια, που έλαβαν από το δημόσιο κατά τα προηγούμενα έτη) και έτσι θα επέλθει με τον ένα, ή τον άλλο τρόπο η κατάρρευση του τραπεζικού συστήματος, που θα μετακυλήσει τα βάρη του στο δημόσιο, ή θα εξαγορασθεί πλήρως από ξένες τράπεζες, αφήνοντας την Ελλάδα, ουσιαστικά χωρίς ελληνικό τραπεζικό σύστημα.

Η φορολογική ελάφρυνση των ελλήνων πολιτών, που σαφώς είναι απολύτως αναγκαία θα πρέπει - για τους άνω λόγους - να επέλθει άμεσα, ΑΛΛΑ ΟΧΙ μέσω της ελαττώσεως των αντικειμενικών αξιών, ΑΛΛΑ ΔΙΑΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΕΛΑΤΤΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΩΝ !

Έτσι θα πρέπει, με τρόπο που να ΜΗΝ εξουθενώνει τους δανειολήπτες, τα δάνεια, αφού ελεγχθούν ως προς το τελικό ύψος τους, να αποπληρωθούν σταδιακά αναλόγως με τις οικονομικές δυνάμεις εκάστου δανειολήπτη και μάλιστα με επέκταση της εφαρμογής των διατάξεων του ν. 3869/2010 και στους εμπόρους ΑΝΑΦΟΡΙΚΩΣ ΜΟΝΟ με τα χρέη τους από τις Τράπεζες, που σαφώς αποτελούν μία ιδιαίτερη περίπτωση από τη στιγμή, που έχουν λάβει - με θυσία των ελλήνων φορολογουμένων - τεράστια οικονομική βοήθεια, που τις διακρίνει από τους υπόλοιπους δανειστές των εμπόρων.

Για τους λόγους αυτούς και στα άνω πλαίσια, λαμβάνοντας υπ' όψιν και τις κύριες Νομολογιακές θέσεις των

Δικαστηρίων μας, αλλά και σύμφωνα με τις Συνταγματικές κατοχυρωμένες Αρχές της Ισότητας (άρθρο 4 παρ.1), της ΜΗ καταχρηστικής ασκήσεως του δικαιώματος (άρθρο 25 παρ. 3), που διαπερνούν αμφότερες και την Αρχή οικονομικής ελευθερίας του άρθρου 5 του Συντάγματός μας και αποτελούν ΣΑΦΕΣΤΑΤΟ ΦΡΑΓΜΟ στην άσκηση του δικαιώματος οικονομικής ελευθερίας, ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ ΝΑ ΨΗΦΙΣΤΕΙ Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΝΟΜΟΣ, που διαπνέεται από την εξής λογική αιτιολογία κατ' άρθρο:

Άρθρο 1

Οι διατάξεις του νόμου 3869/2010, όπως κάθε φορά ισχύει, εφαρμόζονται και για τους εμπόρους, φυσικά, ή νομικά πρόσωπα, μόνο όμως αναφορικώς με τα ληξιπρόθεσμα και μη πλήρως εξυπηρετούμενα χρέη αυτών προς τις Τράπεζες ή προς αυτές εξομοιούμενες νομικές οντότητες και μόνο για τις περιπτώσεις, που δεν έχουν κηρυχθεί σε πτώχευση ή δεν έχουν ενταχθεί οριστικώς σε καθεστώς συνδιαλλαγής.

Η ρύθμιση αυτή δεν αποτελεί άνιση και διακριτική μεταχείριση εις βάρος των τραπεζών και υπέρ των λοιπών δανειστών των εμπόρων, καθώς ήδη οι Τράπεζες έχουν λάβει σημαντική οικονομική βοήθεια από το Ελληνικό Δημόσιο με επιβάρυνση των ελλήνων φορολογουμένων.

Άρθρο 2

Στα πλαίσια εφαρμογής του ν. 3869/2010, για τον υπολογισμό των χρεών και υποχρεώσεων των εμπόρων, εκτός αυτών έναντι των τραπεζών, θα λαμβάνονται υπόψη ολόκληρα τα ποσά αυτών και οι όροι αποπληρωμής τους, όπως έχουν διαμορφωθεί εξωσυμβατικά, συμβατικά, ή δικαστικά κατά τον κρίσιμο, σύμφωνα με το ν. 3869/2010, χρόνο.

Τούτο γιατί τα χρέη αυτά των εμπόρων, που δεν αφορούν σε τράπεζες και δεν έχουν ενταχθεί σε πτωχευτική ή προπτωχευτική (συνδιαλλαγή) διαδικασία, θα πρέπει να παραμείνουν ελεύθερα είτε για αυτορύθμιση στα πλαίσια της λειτουργίας της αγοράς, είτε για ένταξη σε μία τέτοια προπτωχευτική (συνδιαλλαγή) ή πτωχευτική διαδικασία, αφού δεν συντρέχει ειδικός λόγος περαιτέρω νομικής ρύθμισης και προστασίας για αυτό το είδος χρεών.

Άρθρο 3

Εάν μετά την αφαίρεση των απαιτούμενων σε ετήσια βάση χρημάτων ή περιουσιακών στοιχείων - πλην πρώτης κατοικίας κατά τους ορισμούς του ν. 3869/2010, ως τούτος ισχύει - αφενός για την ελάχιστη αξιοπρεπή διαβίωση κατά το άρθρο 7β του παρόντος και αφετέρου για την αποπληρωμή των χρεών των εμπόρων προς τρίτους, πλην τραπεζών, δεν απομένουν χρήματα ή περιουσιακά στοιχεία για αποπληρωμή των χρεών προς τις τράπεζες, τότε αυτές υποχρεούνται να αναμένουν πρώτα την αποπληρωμή των χρεών προς τρίτους σε τέτοιο βαθμό, που επέκεινα να λαμβανομένου υπόψη του ελάχιστου ορίου αξιοπρεπούς διαβίωσης να περισσεύουν ετησίως χρήματα ή περιουσιακά στοιχεία, πλην πρώτης κατοικίας, για - έστω μερική - εξυπηρέτηση και των χρεών προς τις τράπεζες.

Τούτο, γιατί οι τράπεζες, έχοντας λάβει σημαντική οικονομική βοήθεια, έχουν τη δυνατότητα να αναμένουν αρχικά την εξυπηρέτηση των λοιπών χρεών των εμπόρων.

Άρθρο 4

Κατά την προβλεπόμενη εκ του ν. 3869/2010 διαδικασία οι έμποροι υποχρεωτικά κοινοποιούν κάθε σχετική προς το δικαστήριο αίτησή τους προς όλους τους δανειστές τους, ακόμη και αυτούς που δεν αποτελούν τράπεζες, ώστε εκείνοι με τη σειρά τους να ασκήσουν, εφόσον αμφισβητούν κάποιο από τα εκτιθέμενα στις αιτήσεις στοιχείο, προσδιοριστικό του ύψους του χρέους ή του τρόπου εξυπηρέτησης αυτού ή άλλου στοιχείου, τα δικαιώματά τους για αντίκρουση ή παρέμβαση κατά την προδικασία ή κατά την κύρια επί ακροατηρίω διαδικασία. Σε περίπτωση που έμπορος διαλαμβάνει στις άνω αιτήσεις του ψευδή στοιχεία, τόσο αναφορικά με τις υποχρεώσεις του έναντι των τραπεζών, όσο και έναντι άλλων, τότε οι σχετικές αιτήσεις του απορρίπτονται και αποκλείεται για ένα έτος από τη διαδικασία αυτή.

Η ρύθμιση αυτή είναι αναγκαία, ώστε να αποφεύγονται περιπτώσεις δόλιας στρέβλωσης των στοιχείων περί των χρεών των εμπόρων.

Άρθρο 5

Απαραίτητα στοιχεία μίας δανειακής σύμβασης με αντισυμβαλλόμενη τράπεζα ή άλλη νομική οντότητα, που συνάπτει κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια δανειακές συμβάσεις, ανεξαρτήτως ειδικής ονομασίας του δανειακού προϊόντος, εφόσον με αυτήν μεταβιβάζονται προς το δανειολήπτη χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα:

Αυτές οι δανειακές συμβάσεις θα πρέπει να είναι έγγραφες και να διέπονται ενδεικτικώς, εκτός των προβλεπόμενων από άλλες διατάξεις, και από τα ακόλουθα άκρως απαραίτητα στοιχεία και αρχές, σύμφωνα με την Αρχή της Διαφάνειας, της Εντιμότητας, της Αναλογικότητας και της Ίσης μεταχείρισης:

Α) Καμία εκ των άνω δανειακών συμβάσεων δεν είναι έγκυρη, εάν δεν παρίσταται δικηγόρος, που να εκπροσωπεί τον δανειολήπτη και να βεβαιώνει εγγράφως, ότι έγινε ξεχωριστή διαπραγμάτευση για κάθε έναν από τους όρους της δανειστικής σύμβασης.

Β) Ο όρος, που αφορά στον καθορισμό του επιτοκίου, θα πρέπει να είναι απολύτως εναργής και να προσδιορίζει με ακρίβεια τουλάχιστον δύο δεκαδικών στοιχείων αφενός το κατά την ημέρα υπογραφής πλήρες επιτόκιο δανεισμού (κόστος βασικής αναχρηματοδότησης από την ΕΚΤ + περιθώριο κέρδους τράπεζας), το οποίο και θα παραμένει σταθερό για τουλάχιστον δύο έτη, αφετέρου το ακριβές περιθώριο κέρδους της τράπεζας, που θα πρέπει να είναι σταθερό για όλη τη σύμβαση.

Γ) Κάθε τροποποίηση στο βασικό επιτόκιο αναχρηματοδότησης, που τυχόν επηρεάζει κατά τη διάρκεια του βίου της δανειακής σύμβασης, θα πρέπει να γνωστοποιείται εγγράφως επί αποδείξει προς το δανειολήπτη, που θα έχει δικαίωμα να εναντιωθεί σε αυτό εγγράφως και επί αποδείξει εντός προθεσμίας 30 ημερών. Τέτοιες γνωστοποιήσεις δεν γίνονται κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύ-

γουστο και εάν έγιναν θεωρούνται ως μηδέποτε γενόμενες. Σε περίπτωση εναντίωσης επακολουθεί νέα διαπραγμάτευση του επιτοκίου δανεισμού, όπου ο δανειστής οφείλει να αποδείξει την αλλαγή του βασικού επιτοκίου αναχρηματοδότησης, ενώ σε περίπτωση που η διαπραγμάτευση δεν καταλήξει σε νέα συμφωνία, τότε ο δανειολήπτης θα κληθεί να καταβάλλει το επιτόκιο υπερημερίας, χωρίς να δίδεται η δυνατότητα στον δανειστή να απαιτήσει την καταβολή όλου του οφειλομένου εκ του δανείου ποσού.

Δ) Το επιτόκιο υπερημερίας δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να υπερβαίνει τις δύο ποσοστιαίες μονάδες από το πλέον πρόσφατο συμβατικό επιτόκιο, στο οποίο, αν και γνωστοποιήθηκε κατά τα ανωτέρω, δεν εναντιώθηκε ο δανειολήπτης.

Ε) Ανατοκισμός επιτρέπεται μόνο με τους όρους και τις προϋποθέσεις, που επιτρέπεται και στους ιδιώτες κατά το άρθρο 296 του αστικού κώδικα με ελάχιστη περίοδο ανατοκισμού το έτος και μόνο εφόσον ο δανειολήπτης κατά παραβίαση της σύμβασης δεν έχει καταβάλει εμπρόθεσμα τους τόκους.

ΣΤ) Η συνολική επιβάρυνση του δανειολήπτη δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ξεπερνά το 0,66% ανά μήνα, ήτοι 8% ετησίως και σε κάθε περίπτωση συνολικώς για όλη τη διάρκεια της σύμβασης έως την πλήρη εξόφληση το 100 % πλέον του χορηγηθέντος κεφαλαίου, περιλαμβανομένων στα άνω ποσοστά των ανατοκισμών, των τόκων υπερημερίας ή τυχόν άλλων επιβαρύνσεων.

Ζ) Καταγγελία της δανειακής σύμβασης επιτρέπεται μόνο για σπουδαίο λόγο, ήτοι μόνο ένεκα αδικαιολόγητης μη καταβολής τριών συνεχόμενων συμβατικών δόσεων, ή ένεκα πτώχευσης του δανειολήπτη.

Η) Φόροι ή τέλη τραπεζικών εργασιών, ή άλλοι σχετικοί φόροι ή τέλη δεν επιρρίπτονται στους δανειολήπτες.

Θ) Ουδεμία ποινή, είτε τόκου είτε άλλη, μπορεί να προβλεφθεί για την προεξόφληση οποιουδήποτε είδους δανείου.

Ι) Το έτος στα πλαίσια του παρόντος νόμου λογίζεται 365,25 ημερών (περιλαμβανομένου μεσοσταθμικά και του δίσεκτου) και κάθε εκτοκισμός ή ανατοκισμός έχει ως βάση αυτόν τον αριθμό ημερών, ενώ ο μήνας λογίζεται 30,41 ημέρες (περιλαμβανομένων μεσοσταθμικά και των μηνών που διαθέτουν 31 ημέρες και του Φεβρουαρίου, που διαθέτει λιγότερες ημέρες)

Άρθρο 6

Κάθε παραβίαση και ενός ακόμη των όρων και στοιχείων, που αναφέρονται στο άρθρο 5 του παρόντος νόμου, επάγεται ακυρότητα της δανειακής σύμβασης και κάθε άλλης που εξαρτάται από αυτήν και των ρυθμιστικών συμβάσεων αυτών και ο δανειολήπτης υποχρεούται να καταβάλλει προς το δανειστή μόνο το τελευταίο βασικό επιτόκιο αναχρηματοδότησης, στο οποίο δεν εναντιώθηκε, αν και νομίμως του γνωστοποιήθηκε, σύμφωνα με τα ανωτέρω, πλέον δυο εκατοστιαίων μονάδων τόκου.

Άρθρο 7

Η συμβατική ρύθμιση των μη πλήρως εξυπηρετούμενων δανείων, όπως αυτά προσδιορίστηκαν πιο πάνω, διέπεται από τις ακόλουθες αρχές και κανόνες, που πρέπει

να ερμηνεύονται σύμφωνα με την Αρχή της Διαφάνειας, της Εντιμότητας, της Αναλογικότητας και της Ίσης μεταχείρισης:

Α) Η σύμβαση ρύθμισης δανείου δεν αποτελεί νέο δάνειο.

Β) Για τη στάθμιση των οικονομικών δυνατοτήτων του δανειολήπτη προς αποπληρωμή των δανειακών υποχρεώσεων του πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το κατά μαχητό τεκμήριο ελάχιστο κόστος αξιοπρεπούς μέσης διαβίωσης του ατόμου, που σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής ανέρχεται σήμερα στα 700 ευρώ μηνιαία, προσαυξανόμενου για έγγαμους δανειολήπτες κατά 300 ευρώ μηνιαία και για κάθε τέκνο κατά 200 ευρώ μηνιαία. Σε περίπτωση μεγαλύτερου ποσού μηνιαίων δαπανών του δανειολήπτη τούτος βαρύνεται με το βάρος απόδειξης, ενώ για την απόδειξη μικρότερου ποσού μηνιαίων δαπανών ο δανειστής βαρύνεται με το βάρος απόδειξης.

Γ) Κατά τη διάρκεια της ρυθμιστικής σύμβασης το ανώτατο πλήρες συμβατικό επιτόκιο αποπληρωμής δεν μπορεί να ξεπεράσει το 4% ετησίως.

Δ) Η διάρκεια της ρυθμιστικής σύμβασης είναι κυμαινόμενη και αρχικά προσδιορίζεται επί τη βάσει του εισοδήματος και των ανελαστικών δαπανών του δανειολήπτη κατά το χρόνο υπογραφής της σύμβασης αυτής, ενώ ανά δύο έτη επανεξετάζονται τόσο το εισόδημα, όσο και οι δαπάνες του δανειολήπτη και σε περίπτωση διαφοροποίησης τροποποιείται τόσο ο όρος της μηνιαίας δόσης, όσο και ο όρος της συνολικής διάρκειας της σύμβασης.

Η πιο πάνω επανεξέταση εισοδήματος και δαπανών δανειολήπτη μπορεί να συμβεί και σε πιο σύντομο χρονικό διάστημα, εφόσον υπάρξουν συντομότερα αλλαγές στα στοιχεία αυτά.

Ε) Ο δανειολήπτης υποχρεούται να ενημερώνει παραχρήμα το δανειστή για όλες τις αλλαγές του εισοδήματός του ή των δαπανών του, που επηρεάζουν την οικονομική δυνατότητά του για εξυπηρέτηση της ρυθμιστικής σύμβασης.

ΣΤ) Η παροχή από τον δανειολήπτη ψευδών στοιχείων αναφορικά με το εισόδημα ή με τις δαπάνες του επάγεται την ακυρότητα της ρυθμιστικής σύμβασης και την επάνοδο σε ισχύ του προηγούμενου συμβατικού ή εξωσυμβατικού καθεστώτος.

Ζ) Για τον υπολογισμό της οφειλής εκ του δανείου κατά τον χρόνο υπογραφής της ρυθμιστικής σύμβασης λαμβάνονται υπόψη τα εξής:

α) Ως βάση υπολογισμού οφειλής μόνο το αρχικό κεφάλαιο, που εκταμιεύθηκε από το δανειστή και εισέπραξε ο δανειολήπτης και όχι τυχόν ρυθμιστικές συμβάσεις για χρέη εκ της αρχικής σύμβασης.

β) Το συμβατικό συνολικό επιτόκιο δανεισμού, που περιλαμβάνει μόνο το μεσοσταθμικό, κατά τη διάρκεια των ετών λειτουργίας της σύμβασης, κόστος βασικής αναχρηματοδότησης του δανειστή από την ΕΚΤ, πλέον του αρχικά συμφωνηθέντος περιθωρίου κέρδους του δανειστή.

γ) Αφαιρούνται όλα τα ποσά, που αφορούν σε φόρους και τέλη τραπεζικών εργασιών και σε άλλους σχετικούς φόρους και τέλη.

δ) Υπολογίζονται μόνο ποσά ανατοκισμών σε ετήσια βάση τυχόν μη καταβληθέντων από τους δανειολήπτες τόκων κατά παραβίαση της αρχικής σύμβασης και μόνο

εφόσον είχαν σχετικώς ειδοποιηθεί προηγούμενως και εγγράφως οι δανειολήπτες.

ε) Σε κάθε περίπτωση η συνολική επιβάρυνση του δανειολήπτη κατά τον υπολογισμό της συνολικής οφειλής εκ του δανείου με σκοπό τη ρύθμισή του δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ξεπερνά το 0,66% ανά μήνα, ήτοι 8% ετησίως και σε κάθε περίπτωση το 100 % πλέον του χορηγηθέντος κεφαλαίου, περιλαμβανομένων στα άνω ποσοστά των ανατοκισμών, των τόκων υπερημερίας ή τυχόν άλλων επιβαρύνσεων.

Άρθρο 8

Α) Ο δανειστής ή ο δανειολήπτης, είτε ο τελευταίος διαθέτει την εμπορική ιδιότητα είτε όχι, έχει το δικαίωμα εγγράφως και επί αποδείξει να γνωστοποιήσει στο έτερο μέρος τη βούλησή του για συμβατική ρύθμιση του χρέους, σύμφωνα με τους όρους και κανόνες του παρόντος νόμου και το έτερο μέρος οφείλει να απαντήσει και πάλι εγγράφως και επί αποδείξει και μάλιστα εντός 15 ημερών από την επομένη της γνωστοποίησής της βουλήσεως του άλλου μέρους, ότι αποδέχεται τη διαπραγμάτευση συμβατικής ρύθμισης του χρέους, σύμφωνα με τους όρους του παρόντος νόμου. Η διαπραγμάτευση πρέπει να ξεκινήσει μεταξύ της 15ης και της 30ής ημέρας μετά από την απάντηση του έτερου μέρους περί αποδοχής της έναρξης διαδικασίας διαπραγμάτευσης και μπορεί να διαρκέσει έως 6 μήνες.

Β) Κατά τη διαπραγμάτευση της συμβατικής ρύθμισης απαραίτητα παρίσταται δικηγόρος, που εκπροσωπεί το δανειολήπτη. Εάν κατά την διαπραγμάτευση της συμβατικής ρύθμισης προκύψουν διαφωνίες, που δεν μπορούν να επιλυθούν εξωδίκως, τότε η υπόθεση άγεται υποχρεωτικά ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου αναλόγως του ποσού της οφειλής, όπως αυτό προσδιορίζεται από το μέρος, που με επιμέλειά του εισάγεται η διαφορά ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου, ενώ κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο είναι αυτό της κατοικίας του δανειολήπτη, αφού αυτός είναι το οικονομικά αδύναμο μέρος. Σε αυτήν την περίπτωση ο δανειολήπτης έχει δικαίωμα εκθέτοντας στο δικαστήριο το, κατά τους ορισμούς του παρόντος νόμου, σχέδιο διευθέτησης του χρέους, να ζητήσει, σύμφωνα με τα άρθρα 682 κ. επομ. Κ.Πολ.Δ., την αναστολή εκτέλεσης εις βάρος του από το καθ' ύλη αρμόδιο δικαστήριο, ενώ κατά τόπο αρμόδιο είναι αυτό της κατοικίας του δανειολήπτη. Τα ίδια δικαιώματα έχουν και οι εγγυητές των δανειακών συμβάσεων, που ωστόσο καλύπτονται από την αναστολή υπέρ των δανειοληπτών.

Γ) Τυχόν άρνηση κάποιου εκ των δύο μερών προς διαπραγμάτευση συμβατικής ρύθμισης του χρέους αποτελεί ένδειξη καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, που εκτιμάται από τα δικαστήρια.

Δ) Κατά τη διαπραγμάτευση είναι άκρως απαραίτητο να τίθενται στη διάθεση του δανειολήπτη με την κατά την παράγραφο Α απάντηση της τραπέζης, συνοδευόμενα από υπεύθυνη δήλωση ορθότητας και πληρότητας αυτών των αρμοδίου διευθυντικού οργάνου της τράπεζας, όλα εκείνα τα στοιχεία και τα έγγραφα, όπως είναι (α) συμβάσεις, αρχικές και ρυθμιστικές, μετά των παραρτημάτων και προσθέτων πράξεών τους και (β) αναλυτική κατάσταση με επεξήγηση για κάθε πίστωση του λογαριασμού κάθε δανείου ξεχωριστά, που είναι απαραίτητα

για τον πλήρη έλεγχο του ορθού ύψους της οφειλής.

Ε) Κατά τη διαπραγμάτευση είναι άκρως απαραίτητο να τίθενται στη διάθεση του δανειστή με την κατά την παράγραφο Α' απάντηση του δανειολήπτη, συνοδευόμενα από υπεύθυνη δήλωση ορθότητας και πληρότητας αυτών του δανειολήπτη, όλα εκείνα τα στοιχεία και τα έγγραφα σχετικά με:

(α) κατάσταση της περιουσίας του οφειλέτη και των κάθε φύσης εισοδημάτων του ίδιου και του συζύγου του (του συζύγου μόνο ως προς την κάλυψη του ελαχίστου ορίου αξιοπρεπούς διαβίωσης), (β) κατάσταση των πιστωτών του και των απαιτήσεων τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα (γ) σχέδιο διευθέτησης οφειλών, σύμφωνα με τους όρους και τους κανόνες του παρόντος νόμου και συμπληρωματικώς του ν. 3869/2010, που να λαμβάνει υπόψη με εύλογο τρόπο τα συμφέροντα των πιστωτών, το ελάχιστο όριο αξιοπρεπούς διαβίωσης του δανειολήπτη, την περιουσία, τα εισοδήματα και την περιουσία, πλην πρώτης κατοικίας, και την οικογενειακή κατάσταση του.

Άρθρο 9

Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας διαπραγμάτευσης αναστέλλεται κάθε διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης εις βάρος των δανειοληπτών και των εγγυητών των χρεών τους.

Το άρθρο κρίνεται όλως απαραίτητο, ώστε να δημιουργηθεί το απαραίτητο περιβάλλον νομικού σεβασμού στην όλη διαδικασία διαπραγμάτευσης και ρύθμισης.

Άρθρο 10

Α) Όλα τα, στον παρόντα νόμο, περιγραφόμενα δικαιώματα μπορούν - μετά από γνωστοποίηση επί αποδείξει σχετικής δήλωσης στον δανειολήπτη, που θα τάσσει προθεσμία 15 ημερών, ώστε αυτός να ασκήσει τα δικαιώματά του εκ του παρόντος νόμου - να ασκηθούν και από τους εγγυητές των δανειακών συμβάσεων, που σε αυτήν την περίπτωση έχουν δικαίωμα, αφού κινδυνεύει και βάλλεται το εισόδημα και η περιουσία τους από την αδράνεια του δανειολήπτη, να αιτηθούν από τις τράπεζες, ή τις δημόσιες αρχές και να λάβουν πληροφόρηση και έγγραφα για όλα τα πιο πάνω απαραίτητα των διαδικασιών διευθέτησης των χρεών στοιχεία είτε πρόκειται περί εμπορών είτε όχι.

Β) Σε αυτήν την περίπτωση οι εγγυητές πρέπει αμελητί να γνωστοποιήσουν τις ενέργειές τους προς τους γνωστούς σε αυτούς δανειστές του δανειολήπτη, του οποίου έχουν εγγυηθεί τα χρέη, ενώ οι τράπεζες οφείλουν να αναμένουν τη λήψη των αιτηθέντων υπό των εγγυητών στοιχείων και εγγράφων, ώστε να προχωρήσει η διαδικασία διευθέτησης κατά τους άνω όρους, παρεκτός και απαντήσουν αρνητικά στην πρόταση για έναρξη διαδικασίας διαπραγμάτευσης διευθέτησης του χρέους, σύμφωνα με το άρθρο 8Α, οπότε υπάρχουν οι στο άρθρο 8Γ του παρόντος συνέπειες.

Άρθρο 11

Η πρώτη κατοικία του δανειολήπτη ΕΞΑΙΡΕΙΤΑΙ ΑΠΟ-ΛΥΤΩΣ από την αναγκαστική εκτέλεση κάθε μορφής και είδους για χρέη έναντι Τραπεζών και κάθε ομοειδούς νομικής οντότητας.

Τούτο είναι αναγκαίο, ώστε να εξασφαλισθεί επί τέλους ο Σεβασμός στην Αξία του Ανθρώπου (2 παρ. 1 Σ), που επιβάλλει ο κάθε άνθρωπος να ΜΗΝ στερείται τη βασική κατοικία του.

Αθήνα, 4 Νοεμβρίου 2014

ΟΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΝΤΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ

Πάνος Καμμένος
Μαρία Κόλλια - Τσαρουχά
Μαρίνος Ουζουνίδης
Νίκος Νικολόπουλος
Τέρενς Κουίκ
Παύλος Χαϊκάλης
Παναγιώτης Μελάς
Γαβριήλ Αβραμίδης
Βύρων Πολύδωρας
Κωστής Δαμαβολίτης
Μαρίνα Χρυσοβελώνη
Σταυρούλα Ξουλίδου
Γιάννης Δημαράς
Έλενα Κουντουρά

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ

Για μη εξυπηρετούμενα δάνεια και για βασικές αρχές δανειακών συμβάσεων

Άρθρο 1

Οι διατάξεις του ν. 3869/2010, όπως κάθε φορά ισχύει, εφαρμόζονται και για τους εμπόρους, φυσικά, ή νομικά πρόσωπα, μόνο όμως αναφορικώς με τα ληξιπρόθεσμα και μη πλήρως εξυπηρετούμενα χρέη αυτών προς τις Τράπεζες, ή προς αυτές εξομοιούμενες νομικές οντότητες και μόνο για τις περιπτώσεις, που δεν έχουν κηρυχθεί σε πτώχευση, ή δεν έχουν ενταχθεί οριστικώς σε καθεστώς συνδιαλλαγής.

Άρθρο 2

Στα πλαίσια εφαρμογής του ν. 3869/2010, για τον υπολογισμό των χρεών και υποχρεώσεων των εμπορών, εκτός αυτών έναντι των τραπεζών, θα λαμβάνονται υπόψη ολόκληρα τα ποσά αυτών και οι όροι αποπληρωμής τους, όπως έχουν διαμορφωθεί εξωσυμβατικά, συμβατικά ή δικαστικά κατά τον κρίσιμο, σύμφωνα με το ν. 3869/2010, χρόνο.

Άρθρο 3

Εάν μετά την αφαίρεση των απαιτούμενων σε ετήσια βάση χρημάτων ή περιουσιακών στοιχείων - πλην πρώτης κατοικίας κατά τους ορισμούς του ν. 3869/2010, ως τούτος ισχύει - αφενός για την ελάχιστη αξιοπρεπή διαβίωση κατά το άρθρο 7β του παρόντος και αφετέρου για την αποπληρωμή των χρεών των εμπορών προς τρίτους, πλην τραπεζών, δεν απομένουν χρήματα, ή περιουσιακά

στοιχεία για αποπληρωμή των χρεών προς τις τράπεζες, τότε αυτές υποχρεούνται να αναμένουν πρώτα την αποπληρωμή των χρεών προς τρίτους σε τέτοιο βαθμό, που επέκεινα και λαμβανομένου υπόψη του ελάχιστου ορίου αξιοπρεπούς διαβίωσης να περισσεύουν ετησίως χρήματα ή περιουσιακά στοιχεία, πλην πρώτης κατοικίας, για – έστω μερική - εξυπηρέτηση και των χρεών προς τις τράπεζες.

Άρθρο 4

Κατά την προβλεπόμενη εκ του ν. 3869/2010 διαδικασία οι έμποροι υποχρεωτικά κοινοποιούν κάθε σχετική προς το δικαστήριο αίτησή τους προς όλους τους δανειστές τους, ακόμη και αυτούς που δεν αποτελούν τράπεζες, ώστε εκείνοι με τη σειρά τους να ασκήσουν, εφόσον αμφισβητούν κάποιο από τα εκτιθέμενα στις αιτήσεις στοιχείο, προσδιοριστικό του ύψους του χρέους ή του τρόπου εξυπηρέτησης αυτού ή άλλου στοιχείου, τα δικαιώματά τους για αντίκρουση ή παρέμβαση κατά την προδικασία ή κατά την κύρια επ' ακροατηρίω διαδικασία. Σε περίπτωση που έμπορος διαλαμβάνει στις άνω αιτήσεις του ψευδή στοιχεία, τόσο αναφορικώς με τις υποχρεώσεις του έναντι των τραπεζών, όσο και έναντι άλλων, τότε οι σχετικές αιτήσεις του απορρίπτονται και αποκλείεται για ένα έτος από τη διαδικασία αυτή.

Άρθρο 5

Απαραίτητα στοιχεία μίας δανειακής σύμβασης με αντισυμβαλλόμενη τράπεζα ή άλλη νομική οντότητα, που συνάπτει κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια δανειακές συμβάσεις, ανεξαρτήτως ειδικής ονομασίας του δανειακού προϊόντος, εφόσον με αυτή μεταβιβάζονται προς τον δανειολήπτη χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα:

Αυτές οι δανειακές συμβάσεις θα πρέπει να είναι έγγραφες και να διέπονται ενδεικτικώς, εκτός των προβλεπόμενων από άλλες διατάξεις, και από τα ακόλουθα άκρως απαραίτητα στοιχεία και αρχές, σύμφωνα με την Αρχή της Διαφάνειας, της Εντιμότητας, της Αναλογικότητας και της Ίσης Μεταχείρισης:

Α) Καμία εκ των άνω δανειακών συμβάσεων δεν είναι έγκυρη, εάν δεν παρίσταται δικηγόρος, που να εκπροσωπεί τον δανειολήπτη και να βεβαιώνει εγγράφως, ότι έγινε ξεχωριστή διαπραγμάτευση για κάθε έναν από τους όρους της δανειστικής σύμβασης.

Β) Ο όρος, που αφορά στον καθορισμό του επιτοκίου, θα πρέπει να είναι απολύτως εναργής και να προσδιορίζει με ακρίβεια τουλάχιστον δύο δεκαδικών στοιχείων αφενός το κατά την ημέρα υπογραφής πλήρες επιτόκιο δανεισμού (κόστος βασικής αναχρηματοδότησης από την ΕΚΤ + περιθώριο κέρδους τράπεζας), το οποίο και θα παραμένει σταθερό για τουλάχιστον δύο (2) έτη, αφετέρου το ακριβές περιθώριο κέρδους της τράπεζας, που θα πρέπει να είναι σταθερό για όλη τη σύμβαση.

Γ) Κάθε τροποποίηση στο βασικό επιτόκιο αναχρηματοδότησης, που τυχόν επηρεάζει κατά τη διάρκεια του βίου της τη δανειακή σύμβαση, θα πρέπει να γνωστοποιείται εγγράφως επί αποδείξει προς τον δανειολήπτη, που θα έχει δικαίωμα να εναντιωθεί σε αυτό εγγράφως

και επί αποδείξει εντός προθεσμίας τριάντα (30) ημερών. Τέτοιες γνωστοποιήσεις δεν γίνονται κατά τους μήνες Ι-ούλιο και Αύγουστο και εάν έγιναν θεωρούνται ως μηδέν-ποτε γενόμενες. Σε περίπτωση εναντίωσης επακολουθεί νέα διαπραγμάτευση του επιτοκίου δανεισμού, όπου ο δανειστής οφείλει να αποδείξει την αλλαγή του βασικού επιτοκίου αναχρηματοδότησης, ενώ σε περίπτωση που η διαπραγμάτευση δεν καταλήξει σε νέα συμφωνία, τότε ο δανειολήπτης θα κληθεί να καταβάλει το επιτόκιο υπερημερίας, χωρίς να δίδεται η δυνατότητα στον δανειστή να απαιτήσει την καταβολή όλου του οφειλομένου εκ του δανείου ποσού.

Δ) Το επιτόκιο υπερημερίας δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να υπερβαίνει τις δύο ποσοστιαίες μονάδες από το πλέον πρόσφατο συμβατικό επιτόκιο, στο οποίο, αν και γνωστοποιήθηκε κατά τα ανωτέρω, δεν εναντιώθηκε ο δανειολήπτης.

Ε) Ανατοκισμός επιτρέπεται μόνο με τους όρους και τις προϋποθέσεις, που επιτρέπεται και στους ιδιώτες κατά το άρθρο 296 του αστικού κώδικα με ελάχιστη περίοδο ανατοκισμού το έτος και μόνον εφόσον ο δανειολήπτης κατά παραβίαση της σύμβασης δεν έχει καταβάλει εμπρόθεσμα τους τόκους.

ΣΤ) Η συνολική επιβάρυνση του δανειολήπτη δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ξεπερνά το 0,66% ανά μήνα, ήτοι 8% ετησίως και σε κάθε περίπτωση συνολικώς για όλη τη διάρκεια της σύμβασης έως την πλήρη εξόφληση το 100 % πλέον του χορηγηθέντος κεφαλαίου, περιλαμβανομένων στα άνω ποσοστά των ανατοκισμών, των τόκων υπερημερίας ή τυχόν άλλων επιβαρύνσεων.

Ζ) Καταγγελία της δανειακής σύμβασης επιτρέπεται μόνο για σπουδαίο λόγο, ήτοι μόνο ένεκα αδικαιολόγητης μη καταβολής τριών (3) συνεχόμενων συμβατικών δόσεων ή ένεκα πτώχευσης του δανειολήπτη.

Η) Φόροι ή τέλη τραπεζικών εργασιών ή άλλοι σχετικοί φόροι ή τέλη δεν επιρρίπτονται στους δανειολήπτες.

Θ) Ουδεμία ποινή είτε τόκου είτε άλλη μπορεί να προβλεφθεί για την προεξόφληση οποιουδήποτε είδους δανείου.

Ι) Το έτος στα πλαίσια του παρόντος νόμου λογίζεται 365,25 ημερών και κάθε εκτοκισμός ή ανατοκισμός έχει ως βάση αυτόν τον αριθμό ημερών, ενώ ο μήνας λογίζεται 30,41 ημέρες.

Άρθρο 6

Κάθε παραβίαση και ενός ακόμη των όρων και στοιχείων, που αναφέρονται στο άρθρο 5 του παρόντος νόμου, επάγεται ακυρότητα της δανειακής σύμβασης και κάθε άλλης που εξαρτάται από αυτή και των ρυθμιστικών συμβάσεων αυτών και ο δανειολήπτης υποχρεούται να καταβάλει προς τον δανειστή μόνο το τελευταίο βασικό επιτόκιο αναχρηματοδότησης, στο οποίο δεν εναντιώθηκε, αν και νομίμως του γνωστοποιήθηκε, σύμφωνα με τα ανωτέρω, πλέον δυο εκατοστιαίων μονάδων τόκου.

Άρθρο 7

Η συμβατική ρύθμιση των μη πλήρως εξυπηρετούμενων δανείων, όπως αυτά προσδιορίστηκαν πιο πάνω, διέπεται από τις ακόλουθες αρχές και κανόνες, που πρέπει

να ερμηνεύονται, σύμφωνα με την Αρχή της Διαφάνειας, της Εντιμότητας, της Αναλογικότητας και της Ίσης Μεταχείρισης:

Α) Η σύμβαση ρύθμισης δανείου δεν αποτελεί νέο δάνειο.

Β) Για τη στάθμιση των οικονομικών δυνατοτήτων του δανειολήπτη προς αποπληρωμή των δανειακών υποχρεώσεων του πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το κατά μαχητό τεκμήριο ελάχιστο κόστος αξιοπρεπούς μέσης διαβίωσης του ατόμου, που σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής ανέρχεται σήμερα στα 700 ευρώ μηνιαίως, προσαυξανόμενου για έγγαμους δανειολήπτες κατά 300 ευρώ μηνιαίως και για κάθε τέκνο κατά 200 ευρώ μηνιαίως. Σε περίπτωση μεγαλύτερου ποσού μηνιαίων δαπανών του δανειολήπτη τούτος βαρύνεται με το βάρος απόδειξης, ενώ για την απόδειξη μικρότερου ποσού μηνιαίων δαπανών ο δανειστής βαρύνεται με το βάρος απόδειξης.

Γ) Κατά τη διάρκεια της ρυθμιστικής σύμβασης το ανώτατο πλήρες συμβατικό επιτόκιο αποπληρωμής δεν μπορεί να ξεπεράσει το 4% ετησίως.

Δ) Η διάρκεια της ρυθμιστικής σύμβασης είναι κυμαινόμενη και αρχικά προσδιορίζεται επί τη βάσει του εισοδήματος και των ανελαστικών δαπανών του δανειολήπτη κατά το χρόνο υπογραφής της σύμβασης αυτής, ενώ ανά δύο (2) έτη επανεξετάζονται τόσο το εισόδημα, όσο και οι δαπάνες του δανειολήπτη και σε περίπτωση διαφοροποίησης τροποποιείται τόσο ο όρος της μηνιαίας δόσης όσο και ο όρος της συνολικής διάρκειας της σύμβασης.

Η πιο πάνω επανεξέταση εισοδήματος και δαπανών δανειολήπτη μπορεί να συμβεί και σε πιο σύντομο χρονικό διάστημα, εφόσον υπάρξουν συντομότερα αλλαγές στα στοιχεία αυτά.

Ε) Ο δανειολήπτης υποχρεούται να ενημερώνει παραχρήμα τον δανειστή για όλες τις αλλαγές του εισοδήματός του ή των δαπανών του, που επηρεάζουν την οικονομική δυνατότητά του για εξυπηρέτηση της ρυθμιστικής σύμβασης.

ΣΤ) Η παροχή από τον δανειολήπτη ψευδών στοιχείων αναφορικά με το εισόδημα ή με τις δαπάνες του επάγεται την ακυρότητα της ρυθμιστικής σύμβασης και την επάνοδο σε ισχύ του προηγούμενου συμβατικού ή εξωσυμβατικού καθεστώτος.

Ζ) Για τον υπολογισμό της οφειλής εκ του δανείου κατά το χρόνο υπογραφής της ρυθμιστικής σύμβασης λαμβάνονται υπόψη τα εξής:

α) Ως βάση υπολογισμού οφειλής μόνο το αρχικό κεφάλαιο, που εκταμιεύθηκε από τον δανειστή και εισέπραξε ο δανειολήπτης και όχι τυχόν ρυθμιστικές συμβάσεις για χρέη εκ της αρχικής σύμβασης.

β) Το συμβατικό συνολικό επιτόκιο δανεισμού, που περιλαμβάνει μόνο το μεσοσταθμικό, κατά τη διάρκεια των ετών λειτουργίας της σύμβασης, κόστος βασικής αναχρηματοδότησης του δανειστή από την ΕΚΤ, πλέον του αρχικά συμφωνηθέντος περιθωρίου κέρδους του δανειστή.

γ) Αφαιρούνται όλα τα ποσά που αφορούν σε φόρους και τέλη τραπεζικών εργασιών και σε άλλους σχετικούς φόρους και τέλη.

δ) Υπολογίζονται μόνο ποσά ανατοκισμών σε ετήσια

βάση τυχόν μη καταβληθέντων από τους δανειολήπτες τόκων κατά παραβίαση της αρχικής σύμβασης και μόνον εφόσον είχαν σχετικώς ειδοποιηθεί προηγουμένως και εγγράφως οι δανειολήπτες.

ε) Σε κάθε περίπτωση η συνολική επιβάρυνση του δανειολήπτη κατά τον υπολογισμό της συνολικής οφειλής εκ του δανείου με σκοπό τη ρύθμισή του δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ξεπερνά το 0,66% ανά μήνα, ήτοι 8% ετησίως και σε κάθε περίπτωση το 100 % πλέον του χορηγηθέντος κεφαλαίου, περιλαμβανομένων στα άνω ποσοστά των ανατοκισμών, των τόκων υπερημερίας ή τυχόν άλλων επιβαρύνσεων.

Άρθρο 8

Α) Ο δανειστής ή ο δανειολήπτης είτε ο τελευταίος διαθέτει την εμπορική ιδιότητα είτε όχι, έχει το δικαίωμα εγγράφως και επί αποδείξει να γνωστοποιήσει στο έτερο μέρος τη βούλησή του για συμβατική ρύθμιση του χρέους, σύμφωνα με τους όρους και κανόνες του παρόντος νόμου και το έτερο μέρος οφείλει να απαντήσει και πάλι εγγράφως και επί αποδείξει και μάλιστα εντός 15 ημερών από την επομένη της γνωστοποίησής της βουλήσεως του άλλου μέρους, ότι αποδέχεται τη διαπραγμάτευση συμβατικής ρύθμισης του χρέους, σύμφωνα με τους όρους του παρόντος νόμου. Η διαπραγμάτευση πρέπει να ξεκινήσει μεταξύ της 15ης και της 30ής ημέρας μετά από την απάντηση του έτερου μέρους περί αποδοχής της έναρξης διαδικασίας διαπραγμάτευσης και μπορεί να διαρκέσει έως 6 μήνες.

Β) Κατά τη διαπραγμάτευση της συμβατικής ρύθμισης απαραίτητα παρίσταται δικηγόρος, που εκπροσωπεί τον δανειολήπτη. Εάν κατά τη διαπραγμάτευση της συμβατικής ρύθμισης προκύψουν διαφωνίες, που δεν μπορούν να επιλυθούν εξωδίκως, τότε η υπόθεση άγεται υποχρεωτικά ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου αναλόγως του ποσού της οφειλής, όπως αυτό προσδιορίζεται από το μέρος, που με επιμέλειά του εισάγεται η διαφορά ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου, ενώ κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο είναι αυτό της κατοικίας του δανειολήπτη, αφού αυτός είναι το οικονομικά αδύναμο μέρος. Σε αυτήν την περίπτωση ο δανειολήπτης έχει δικαίωμα εκθέτοντας στο δικαστήριο το, κατά τους ορισμούς του παρόντος νόμου, σχέδιο διευθέτησης του χρέους, να ζητήσει, σύμφωνα με τα άρθρα 682 κ. επομ. Κ.Πολ.Δ., την αναστολή εκτέλεσης εις βάρος του από το καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, ενώ κατά τόπο αρμόδιο είναι αυτό της κατοικίας του δανειολήπτη. Τα ίδια δικαιώματα έχουν και οι εγγυητές των δανειακών συμβάσεων, που ωστόσο καλύπτονται από την αναστολή υπέρ των δανειοληπτών.

Γ) Τυχόν άρνηση κάποιου εκ των δύο μερών προς διαπραγμάτευση συμβατικής ρύθμισης του χρέους αποτελεί ένδειξη καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, που εκτιμάται από τα δικαστήρια.

Δ) Κατά τη διαπραγμάτευση είναι άκρως απαραίτητο να τίθενται στη διάθεση του δανειολήπτη με την κατά την παράγραφο Α απάντηση της τραπεζικής, συνοδευόμενα από υπεύθυνη δήλωση ορθότητας και πληρότητας αυτών του αρμοδίου διευθυντικού οργάνου της τράπεζας, όλα εκείνα τα στοιχεία και τα έγγραφα, όπως είναι: (α) συμβάσεις, αρχικές και ρυθμιστικές, μετά των παραρτη-

μάτων και προσθέτων πράξεών τους και (β) αναλυτική κατάσταση με επεξήγηση για κάθε πίστωση του λογαριασμού κάθε δανείου ξεχωριστά, που είναι απαραίτητα για τον πλήρη έλεγχο του ορθού ύψους της οφειλής.

Ε) Κατά τη διαπραγμάτευση είναι άκρως απαραίτητο να τίθενται στη διάθεση του δανειστή με την κατά την παράγραφο Α απάντηση του δανειολήπτη, συνοδευόμενα από υπεύθυνη δήλωση ορθότητας και πληρότητας αυτών του δανειολήπτη, όλα εκείνα τα στοιχεία και τα έγγραφα σχετικά με:

(α) κατάσταση της περιουσίας του οφειλέτη και των κάθε φύσης εισοδημάτων του ίδιου και του συζύγου του (του συζύγου μόνο ως προς την κάλυψη του ελαχίστου ορίου αξιοπρεπούς διαβίωσης), (β) κατάσταση των πιστωτών του και των απαιτήσεών τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, (γ) σχέδιο διευθέτησης οφειλών, σύμφωνα με τους όρους και τους κανόνες του παρόντος νόμου και συμπληρωματικώς του ν. 3869/2010, που να λαμβάνει υπόψη με εύλογο τρόπο τα συμφέροντα των πιστωτών, το ελάχιστο όριο αξιοπρεπούς διαβίωσης του δανειολήπτη, την περιουσία, τα εισοδήματα και την περιουσία, πλην πρώτης κατοικίας, και την οικογενειακή κατάσταση του.

Άρθρο 9

Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας διαπραγμάτευσης αναστέλλεται κάθε διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης εις βάρος των δανειοληπτών και των εγγυητών των χρεών τους.

Άρθρο 10

Α) Όλα τα, στον παρόντα νόμο, περιγραφόμενα δικαιώματα μπορούν - μετά από γνωστοποίηση επί αποδείξει σχετικής δήλωσης στον δανειολήπτη, που θα τάσσει προθεσμία 15 ημερών, ώστε αυτός να ασκήσει τα δικαιώματά του εκ του παρόντος νόμου - να ασκηθούν και από τους εγγυητές των δανειακών συμβάσεων, που σε αυτήν την περίπτωση έχουν δικαίωμα, αφού κινδυνεύει και βάλλεται το εισόδημα και η περιουσία τους από την αδράνεια του δανειολήπτη, να αιτηθούν από τις τράπεζες, ή τις δημόσιες αρχές και να λάβουν πληροφόρηση και έγγραφα για όλα τα πιο πάνω απαραίτητα των διαδικασιών διευθέτησης των χρεών στοιχεία είτε πρόκειται περί εμπόρων είτε όχι.

Β) Σε αυτήν την περίπτωση οι εγγυητές πρέπει αμελλητί να γνωστοποιήσουν τις ενέργειές τους προς τους γνωστούς σε αυτούς δανειστές του δανειολήπτη, του οποίου έχουν εγγυηθεί τα χρέη, ενώ οι τράπεζες οφείλουν να αναμένουν τη λήψη των αιτηθέντων υπό των εγγυητών στοιχείων και εγγράφων, ώστε να προχωρήσει η διαδικασία διευθέτησης κατά τους άνω όρους, παρεκτός και απαντήσουν αρνητικά στην πρόταση για έναρξη διαδικασίας διαπραγμάτευσης διευθέτησης του χρέους, σύμφωνα με το άρθρο 8Α, οπότε υπάρχουν οι στο άρθρο 8Γ του παρόντος συνέπειες.

Άρθρο 11

Η πρώτη κατοικία του δανειολήπτη ΕΞΑΙΡΕΙΤΑΙ ΑΠΟ-ΛΥΤΩΣ από την αναγκαστική εκτέλεση κάθε μορφής και είδους για χρέη έναντι Τραπεζών και κάθε ομοειδούς νομικής οντότητας.

Αθήνα, 4 Νοεμβρίου 2014

ΟΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΝΤΕΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ

Πάνος Καμμένος
Μαρία Κόλλια - Τσαρουχά
Μαρίνος Ουζουνίδης
Νίκος Νικολόπουλος
Τέρενς Κουίκ
Παύλος Χαϊκάλης
Παναγιώτης Μελάς
Γαβριήλ Αβραμίδης
Βύρων Πολύδωρας
Κωστής Δαμαβολίτης
Μαρίνα Χρυσοβελώνη
Σταυρούλα Ξουλιδου
Γιάννης Δημαράς
Έλενα Κουντουρά